

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22228/2024
12.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Комненић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Марко Радосављевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 514/24 (2019) од 07.05.2024. године, у седници одржаној 12.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 514/24 (2019) од 07.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 514/24 (2019) од 07.05.2024. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гж 514/24 (2019) од 07.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено решење Основног суда у Пожаревцу П 1332/23-07 од 17.01.2024. године, којим је констатовано да се тужба сматра повученом и обавезана тужиља да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 282.450,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажним решењем, применом одредбе члана 311. став 2. ЗПП, констатовано је да се тужба сматра повученом, јер је пуномоћник тужиле, иако уредно позван, неоправдано изостао са рочишта одређеног за 17.01.2024. године, а пуномоћник тужене је одбио да расправља, а применом чланова 154, 157. став 1. и члана 163. ЗПП обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка.

Врховни суд је размотрио правне разлоге на којима су заснована решења нижестепених судова и наводе изнете у ревизији, па је оценио да нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је резервисана за питања из домена примене материјалног права. У ревизији тужиле се указује на питања процесног права, што нису разлози за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 420. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а ставом 2. истог члана је прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.11.2019. године. Вредност предмета спора је 750.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору ради накнаде нематеријалне штете у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то се ради о спору у ком не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде у смислу члана 403. став 3. ЗПП, па ревизија против правноснажног решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан није дозвољена у смислу члана 420. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**